

N:o 44 - FREDMANS EPISTEL

*Över Bredströmskans och Movitz
melancholi.*

Movitz helt allena
På Tre Liljor satt en gång;
Harpan mellan bena
Glimmar bred och lång; Fin.
Roligt se var sena
Och vart finger i fullt språng
Över harpan skena
Under klang och sång.
Harpan var förgyld och grön,
Prydd med Myrten, Tusenskön,
Med en Cherubim utmålad,
 Prålad,
Utav Hoffbros vackra rön. D.C.

* * *

Harpans klara läten
Rör til andakt var person,
Ifrån herdars säten
Upp til Gudars tron; Fin.
Världen blir förgäten,
Hjärtat blöder vid hvar ton,
Själva änglafjäten
Käns i själn, och hon
Gaf nu Movitz dubbel pragt,
När han söng mot avgrundts magt,
Slog accorder efter noten,
 Foten
Hördes inte stampa takt. D.C.

* * *

I sitt stoft med tårar
Movitz ligger lik; må gjort!
Vem des hjerta sårar
I min sång blir sport. Fin.
Kör i Bacchi fårar
Upp til Fröjas myrtenport,
När du dig utkorar
Någon Brud så fort;
Drick ej mera än du tål,
Tänk på dina göromål,

På din Chloris, där hon ligger
 Pigger,
Visar dig sin blomsterskål. D.C.

* * *

Movitz ville blänka
Uppå Astrilds vädjoban;
Råkte på en änka
Väl försökt och van; Fin.
Lat och full, kan tänka,
Låg där Movitz hela dan,
Honom lyfta, sänka
Måste ske med kran;
När han nu, förstå mig väl,
Skulle eldas i sin själn,
Somna han mot väggen krumpen,
 Trumpen,
Som en gammal Bacchi träln. D.C.

* * *

Bröder, om er lyster
Til att veta hvem hon var,
Så är hon en syster
Till bror Bredströms Far; Fin.
Eljest blek och tyster,
Säflig uti tal och svar,
Men förträffligt yster
När hon bröllop har.
Saken blef nu slutligt den:
Movitz gav hon djävulen;
Därför han vid harpan åter
 Gråter,
Spelar psalmen om igen. D.C.